Вгорі небо, внизу море;
Туга давить через край:
Де подіти люте горе?
Думка думку щораз боре
Про коханий рідний край.

Ти в чужину несеш, човне,
Одинокого пловця:
Моє серце слізьми повне,
Щось важке, щось невимовне
Гнітить душу без кінця.

Хто з нас батьківську країну
Проміняє на чужу?
Вічний сором тобі, сину,
За се був би! Вперед лину;
Сонце світить, я ж тужу.

Ревуть вітри бистрокрилі,
Човен крутиться, рипить...
Однесіть додому, хвилі,
Поцілунки мої щирі,
Коли хочете втопить!